

У Голосіївській «швидкої» м. Києва — ювілей!

У цьому році підстанція швидкої допомоги № 3 Голосіївського району міста Києва святкує славетний ювілей — 60 років! Пропонуємо разом зазирнути в історію і дізнатися, чим зараз живе дружний та згуртований колектив.

Історія Київської «швидкої» починає свій відлік із далекого 1902 р., коли влітку на вулиці Пирогівській (нині — Пирогова) відкрили першу медичну рятувальну станцію — саме так тоді називалася станція швидкої медичної допомоги. Ініціатором і активним організатором створення в місті Києві станції швидкої медичної допомоги був К.М. Модзелевський. Завдяки меценатам вдалося обладнати станцію декількома візками, які допомагали лікарям швидше доїхати до хворого. Майже до 1920 р. викликати «швидку» мали право лише двірники, міліція та нічні сторожі. У більшості випадків пацієнта спочатку доставляли в поліцейський відділок, а вже туди приїздила «швидка» і доставляла його до Олександрівської лікарні. На початку свого існування станція швидкої медичної допомоги мала дві телефонні лінії, що для того часу було справжньою розкішшю при гострому дефіциті телефонних номерів.

Цікаво те, що Київ став четвертим європейським містом (після Варшави, Відня і Лодзя), де почала працювати екстрена медична допомога: вже на початку минулого століття Київ і в цьому аспекті довів свою сучасність і досконалість.

Повноцінне становлення служби швидкої медичної допомоги, наслідками діяльності якої ми користуємося й досі, сталося в післявоєнні роки. Саме тоді, у 1948 р., міську станцію очолила талановитий лікар і організатор, Герой Соціалістичної Праці Наталія Андріївна Ленгауер. Саме завдяки її намаганням у Києві з 1957 р. почалися майже щорічно відкриватися підстанції швидкої медичної допомоги. Наталія Андріївна виховала цілу плеяду лікарів швидкої допомоги, які й досі з теплою і повагою згадують цього мудрого керівника. Отримання лікарем звання Героя Соціалістичної Праці було настільки рідкісним, що тих, хто мав таку високу нагороду серед медичного персоналу, можна було перерахувати по пальцях. Протягом більше 30 років Наталія Андріївна керувала «швидкою» Києва, зробивши її найкращою на теренах колишнього Радянського Союзу. Усі, хто жив у ті часи, добре розуміють, чого це було варто. Київ став тоді осередком передачі досвіду для багатьох міст великої держави. Навіть з інших країн приїздили лікарі переймати досвід київських лікарів невідкладної допомоги.

Отже, восени 1958 р. на першому поверсі житлового будинку за адресою вулиця Героїв Оборони, 3, відкрилася підстанція швидкої медичної допомоги № 3. З початку свого існування до сьогодні цей підрозділ обслуговує найбільшу територію по місту Києву. Територія «інтересів» цієї підстанції охоплює з півдня с. Чабани, із заходу — с. Жуляни, зі сходу — с. Конча-Заспа і з півночі — Совки, метро «Либідська». Навіть для Києва це чимала площа. Оскільки друга підстанція розташовувалася на лівому березі Дніпра, третя стала першою на правому березі як така.

Першим керівником підстанції № 3 був призначений фельдшер Степан Юхимович Чередничок (і то був непоодиноким випадок). Через деякий час його на цій посаді змінила Марія Йосипівна Горинштейн. До 1985 р. змінилося ще три керівники: Володимир Панасович Мироненко, Лілія Давидівна Фастовська і Тамара Василівна Адамович.

У 1985 р. цей підрозділ очолив Данило Євстахійович Добуш. Саме за його керівництва збільшилася площа приміщень за рахунок сусідів — госпрозрахункової стоматологічної клініки. Після ремонту диспетчерська та кімнати базування виїзних бригад розмістилися в новому приміщенні, а кабінет завідуючого, господарська частина і конференц-зал — у старому. У цей час на підстанції з'явилися спеціалізовані бригади — спеціальна тромбоемболічна та неврологічна. До того часу бригади знаходилися в одному приміщенні, де, якщо була вільна хвилинка, можна було відпочити, сидячи на дивані чи на розкладачці. У 2000 р. Д.Є. Добуш звільнився і очолив 10-ту Клінічну лікарню м. Києва. Наступним керівником став Олександр Миколайович Авраменко, який, як то кажуть, виріс у цьому колективі, до цього тут довгий час пропрацювавши лікарем спеціальної тромбоемболічної бригади, користувався авторитетом і пошаною колег за свої людяність і високу професійність. Наразі цей лікар працює на 17-й підстанції, що на сьогодні єдина, яка відкрилася за часів незалежної України. Цікаво, що він теж у цьому році святкує свій 60-річний ювілей.

Варто згадати медичний персонал підстанції № 3, з яким авто-ру пощастило пропрацювати не одне десятиліття. Це лікарі О. Авраменко, Н. Шликова, О. Тур, Н. Тур, П. Бищенко, Р. Гриценко; фельдшери А. Удовиченко, Н. Авраменко, В. Волотовський, Н. Лисенко, І. Дудник, А. Черевко, В. Гришков, М. Науменко, В. Метлицька; санітарки Т. Реміженко, Н. Дубчак; водії М. Корчинський, В. Навроцький, В. Біда.

Багато чого траплялося за стільки років, усього не згадаєш. Було і добре, і погане, але кращого — звісно більше. І зазвичай пам'ятаються добрі справи — тисячі врятованих життів і очі пацієнтів, які із вдячністю дивляться на лікаря.

За час існування «швидка» декілька разів змінила офіційну назву — це данина тим чи іншим сьогоденним ввіянням. Та для нас вона так і лишиться «швидкою». Дуже хочеться, щоб шлях авто з лікарями, яке поспішає на допомогу, був вільним. Сьогодні рятують чийсь життя, а наступного разу на допомогу можемо чекати ми...

Тарас Мігулінський, член Національної спілки журналістів України і Національної спілки краєзнавців України, В'ячеслав Шегера, колишній лікар підстанції швидкої медичної допомоги № 3

Н. Ленгауер зі співробітниками підстанції № 3, 1987 р.

Диспетчери підстанції № 3, 1987 р.

Лікарі спецбригад О. Авраменко і В. Шегера, 1988 р.

Рятувальна станція медичної допомоги, 1902 р.